

RESSÒ DE LA PARAULA

En comunió amb la creació (l'admiració)

L'impuls interior d'experimentar els espais oberts, gaudir de la natura, especialment en temps de vacances, és certament molt sa i saludable.

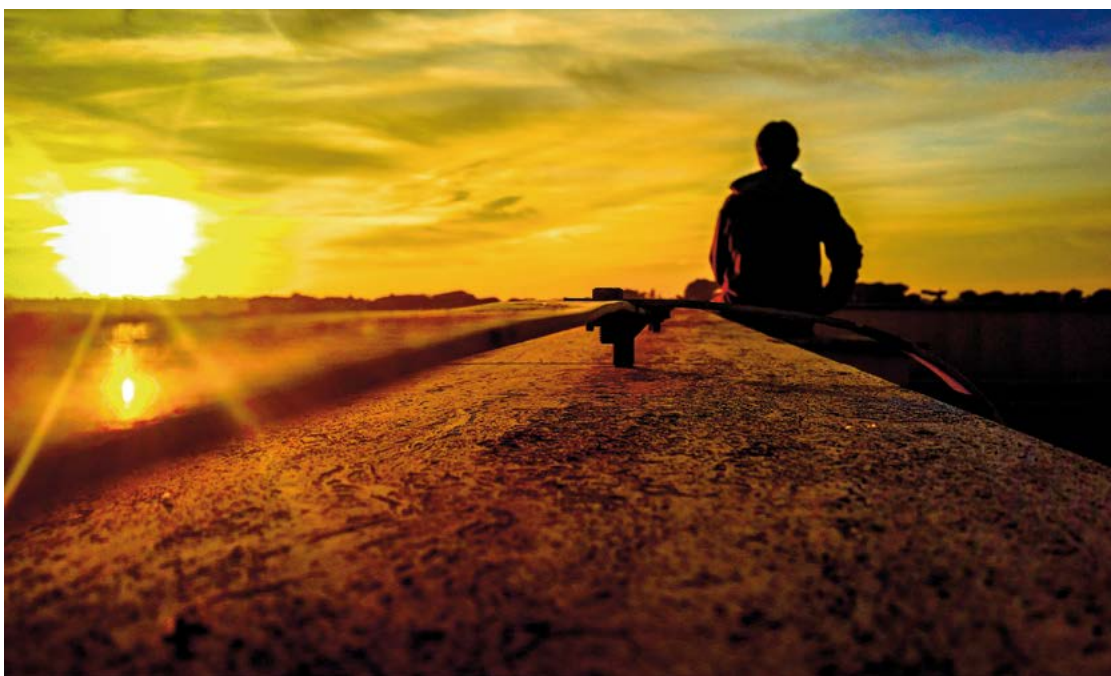
Tenint present l'ideal de vivència cristiana davant la natura, voldríem que aquest impuls no acabés en tristesa i frustració, sinó que fos realment eficaç per a la nostra vida, en continu avenç en camí de perfecció, en recerca d'una felicitat més gran.

Potser el problema és que hi ha maneres d'apar-se a la natura en temps vacacional que poden abocar a la decepció, la buidor o el desencís. Això passa quan hi accedim amb la intenció de gaudir-ne, però apropiant-nos-en i consumint-la, com si fos un objecte que està simplement a la nostra disposició. No som el rei de la creació? No som «els amos»? No tenim dret a descansar i gaudir després d'un curs carregat de treballs i dificultats?

En això consisteix el problema bàsic de la qüestió ecològica i, per extensió, de la nostra relació amb el món creat. És el problema del com veiem el món i com el tractem. Val la pena dedicar algun temps a pensar-hi. Si encertem, no sols trobarem més pau en el descans, sinó més claredat i encert en el treball quotidià.

La primera i fonamental actitud per assolir un creixement positiu en la nostra relació amb la natura és assajar l'admiració, fins arribar a la sorpresa davant d'ella. Només qui ha desenvolupat mínimament aquesta capacitat d'admiració, pot gaudir de la seva bellesa. Perquè es tracta d'això mateix: *gaudir de la bellesa que ens ve regalada*.

Els filòsofs grecs, que van tenir la sort de pensar, fer-se preguntes, en el marc del sol radiant del nostre Mediterrani, deien que la filosofia naixia de l'admiració i de la sorpresa davant la naturalesa i el cosmos: el primer i fonamental pas era l'impacte per

l'harmonia i la bellesa que s'observaven en el cosmos. Uns altres filòsofs, passats segles, nascuts en latituds nòrdiques, sota cels tapats, en atmosferes més fredes i fosques, van voler treure veritats del pou interior, de la raó humana. Una mirada a l'interior del jo, amb una important fecunditat de pensament, però que acabaria amb el «jo» tancat en si mateix. Aquest entossudiment del «jo» en si mateix va portar importants troballes, però no menys mals a la humanitat. Heus aquí una prova que l'entorn natural i la nostra mirada sobre ell és quelcom decisiu.

Aquesta actitud d'admiració l'esperem també dels mateixos científics i tècnics que investiguen la natura, el gran cosmos o el microcosmos. També aquí és decisiva l'actitud en la recerca. Generalment, la troballa del funcionament que regeix un determi-

nat aspecte de la natura va encaminat a poder-lo dominar. I amb el seu domini, com a apropiació, poder fer una cosa bona, com ara guarir malalties. Però també per fer negoci mitjançant la seva explotació. En benefici de qui? És una altra qüestió. Però, en tot cas, és una meravella trobar algun científic investigador que en ple treball s'atura i gaudeix comprovant la bellesa i perfecció del cosmos.

Llavors hom fa el primer pas per al veritable goig.

Però fins aquí, només amb aquestes consideracions, s'intueix que allò de saber apropiat-se al món creat està demanant no poques actituds morals i espirituals. Pensem-hi, per al nostre bé i per al bé del món.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tecnoprogressistes versus bioconservadors (i IV)

Segons els bioconservadors, la medicina té, en efecte, un paper terapèutic, de restabliment o de restauració de l'organisme, com guarir malalties. Amb tot, cal reconèixer que, ja en el present, la medicina excedeix el seu paper de restauració i de prevenció. La vacunació o la contracepció transcendeixen el paper de la medicina tradicional. Com diu Geor-

ge Ganguilhem (1904-1995), la distinció entre el normal i el patològic, o bé, entre la teràpia i el millorament, és essencialment normativa i no natural. Allò que, per a una persona amb discapacitat representa una teràpia, és una millora per a una persona amb condicions de salut.

La millor estratègia, segons els bioconservadors, és implementar limita-

cions globals a la promesa de l'expansió de les tecnologies de millorament humà per evitar de caure en un pendent relliscós. L'argument del pendent relliscós és molt emprat en les discussions bioètiques tant pel que fa a l'origen de la vida com pel que fa al final.

Enfront de la mentalitat bioconservadora que vol garantir la permanèn-

cia de la vida humana tal com es manifesta, el tecnoprogressista subratlla el valor de la llibertat d'inventar allò nou, de configurar entitats noves, en la mesura en què reivindica una concepció de la vida que vol preservar el seu potencial de variacions i de mutacions.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

En comunión con la creación (la admiración)

Ese impulso interior de experimentar los espacios abiertos, disfrutar de la naturaleza, especialmente en tiempo de vacaciones, es ciertamente muy sano y saludable.

Teniendo presente el ideal de vivencia cristiana ante la naturaleza, quisiéramos que ese impulso no acabara en tristeza y frustración, sino que fuera realmente eficaz para nuestra vida, en continuo avance en camino de perfección, en búsqueda de una mayor felicidad.

Quizá el problema radique en que hay maneras de aproximarse a la naturaleza en tiempo vacacional que pueden abocar a decepción, vacío o desengaño. Esto ocurre cuando accedemos a ella con la intención de disfrutarla, pero apropiándonos de ella y consumiéndola, como si fuera un objeto que está simplemente a nuestra disposición. ¿No somos el rey de la creación? ¿No somos «los dueños»? ¿No tenemos derecho a descansar y disfrutar después de un curso cargado de trabajos y dificultades?

En esto consiste el problema básico de la cuestión ecológica y, por extensión, de nuestra relación con el mundo creado. Es el problema de cómo vemos el mundo y cómo lo tratamos. Vale la pena dedicar algún tiempo a meditar sobre ello... Si acertamos, no solo hallaremos más paz en el descanso, sino más claridad y acierto en el trabajo cotidiano.

La primera y fundamental actitud para lograr un crecimiento positivo en nuestra relación con la naturaleza es ensayar la admiración y llegar hasta la sorpresa ante ella. Sólo quien ha desarrollado mínimamente esta capacidad de admiración, puede disfrutar de su belleza. Pues se trata de eso mismo: *gozar de la belleza que nos viene regalada*.

Los filósofos griegos, que tuvieron la suerte de pensar, hacerse preguntas, en el marco del sol radiante de nuestro Mediterráneo, decían que la filosofía nacía de la admiración y de la sorpresa ante la naturaleza y el cosmos: el primer y fundamental paso era el impacto por la armonía y la belleza que se observaban en el cosmos. Otros filósofos, pasados siglos, nacidos en latitudes nórdicas, bajo cielos tapados, en atmósferas más frías y oscuras, quisieron sacar verdades del pozo interior, de la razón humana. Una mirada al interior del yo, con una importante fecundidad de pensamiento, pero que acabaría en el «yo» encerrado en sí mismo. Esta cerrazón del «yo» en sí mismo trajo importantes hallazgos, pero no menos males a la humanidad. He aquí una prueba de que el entorno natural y nuestra mirada sobre él es algo decisivo.

Esta actitud de admiración la esperamos también de los mismos científicos y técnicos que investigan la naturaleza, el gran cosmos o el microcosmos. También aquí es decisiva la actitud en el encuentro. Generalmente, el hallazgo del funcionamiento que rige un determinado aspecto de la naturaleza va encaminado a poderlo dominar. Y con su dominio, como apropiación, poder hacer algo bueno, como por ejemplo, curar enfermedades. Pero también para hacer negocio mediante su explotación. ¿En beneficio de quién? Es otra cuestión. Pero, en todo caso, es una maravilla encontrar algún científico investigador que en pleno trabajo se para y disfruta comprobando la belleza y perfección del cosmos.

Entonces se da el primer paso para el verdadero gozo.

Pero hasta aquí, solo con estas consideraciones, se intuye que esto de saber acceder al mundo creado está pidiendo no pocas actitudes morales y espirituales. Pensemos en ello, para nuestro bien y para bien del mundo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Els bisbes de la Tarraconense es reuneixen a Salardú

FOTO: GIEC

Del 18 al 20 d'agost, els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya van realitzar la seva reunió d'estiu a Salardú (Vall d'Aran-Bisbat d'Urgell).

Per primera vegada, van assistir Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona, i Mn. Lluís Suñer, adminis-

trador diocesà del Bisbat de Girona. Els bisbes, amb la presència de diversos representants, van tractar temes com el projecte cultural Catalonia Sacra, la catequesi, la pastoral de joventut i l'apostolat seglar i la participació en el sínode en curs.

El Carme a la diòcesi. A Castelldefels, el dissabte 16 de juliol, a l'Església de la Mare de Déu del Carme, (Can Bou), va tenir lloc la missa per a celebrar el Dia de les Gents del Mar, amb la predicació de Mn. Pere Montagut, director espiritual del Seminari. Seguidament, al Port Ginesta, es va realitzar la processó marinera i la benedicció dels vaixells.

El bisbe Agustí va celebrar l'eucaristia amb dues comunitats religioses d'espiritualitat carmelitana: a les 12 h, a la Residència d'ancians del Carme (Sant Feliu de Llobregat), de les Germanes Carmelites de Sant Josep; i a les 18.30 h, al Monestir de la Mare de Déu del Carme (Vilafranca del Penedès).

El Bisbe visita les colònies del MCECC. El dijous 14 juliol, a la tarda, el bisbe Agustí Cortés es va apropar fins a la Casa de Colònies «El Puig de Balenyà», per fer una visita a les activitats d'estiu del Grup de Joves Xivarri de la Parròquia Mare de Déu de Montserrat (Sant Boi de Llobregat). Per part del MCECC-Fundació Pere Tarrés l'acompanyaven el director general de la Fundació Pere Tarrés, Josep Oriol Pujol, la presidenta del MCECC, Anna Grau, i el secretari tècnic, Andreu Porta.

Va resultar una trobada molt propera i afectuosa entre el Bisbe, els joves i els monitors, compartint la joia pròpia dels dies de colònies.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

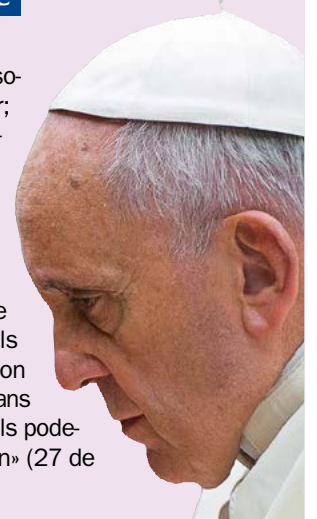

@Pontifex_es: «Si volem que el món canviï, primer ha de canviar el nostre cor. Contemplem l'Immaculat Cor de Maria: no hi ha rastre del mal. Per això, amb ella Déu va poder iniciar una nova història de salvació i de pau. Déu va canviar la història cridant al Cor de Maria» (25 de març).

@Pontifex_es: «El perdó diví és l'únic que elimina el mal, desarma la rancúnia i retorna la pau al cor. Tornem a Déu, el seu perdó!» (25 de març).

@Pontifex_es: «Qui s'ha equivocat, sovint se sent reprès pel seu propi cor; distància, indiferència i paraules feridores no ajuden. Per això, segons el Pare, és necessari oferir-los un acolliment càlid, que encoratgi per a anar endavant» (27 de març).

@Pontifex_es: «Hi ha necessitat de repudiar la guerra, lloc de mort on els pares i les mares enterren els fills, on els homes assassinen els seus germans sense ni tan sols haver-los vist, on els poderosos decideixen i els pobres moren» (27 de març).

Pelegrinatge Europeu de Joves (PEJ22)

Amb el lema «Jove, aixeca't i sigues testimoni. L'Apòstol Jaume t'espera» tindrà lloc a Santiago de Compostel·la del 3 al 7 d'agost aquesta trobada internacional (PEJ, per les sigles) que aplega joves de tota Europa, segons la tradició de convocar-la durant l'estiu dels anys sants compostel·lans. L'última vegada va ser l'any 2010, per tant, hi havia ganes!

En aquest any 2022, per una pròrroga del 2021, estem en Any Sant Compostel·là, i això és una gràcia de Déu que ens ofereix la possibilitat de posar-nos en camí, de saber que en aquest caminar mai estem sols i que som acompanyats. De fet, a més de les activitats a la capital gallega, molts grups de joves realitzaran algunes etapes del Camí en els dies previs, per arribar a Santiago en començar la PEJ.

Des del Secretariat Interdiocesà de Joventut de Catalunya i les Illes (SIJ) s'ha organitzat aquest pelegrinatge previ a la PEJ, realitzant quatre etapes del Camí Primitiu, des de Lugo fins a Santiago. En total, els 800 joves inscrits a través de les delegacions de Pastoral de Joventut de casa nostra van sortir el 29 de juliol i tornaran el 8 d'agost, però sens dubte, seran encara més els participants, perquè altres s'hauran inscrit a través de famílies religioses o moviments.

De la nostra diòcesi són un total de 20 joves, provinents de les parròquies de Vilafranca del Penedès i de Santa Margarida i els Monjos. La majoria d'ells realitzen els dies previs de Camí, abans del

programa propi de la PEJ; alguns, per motius laborals, s'incorporen directament a les activitats de la PEJ a Santiago de Compostel·la.

El programa que s'ha preparat vol ajudar els joves a viure una experiència de pelegrinatge, de

renovació interior, de revifament i joia de compartir la fe amb tants joves, més de 10.500, de tota Europa.

Com dèiem al principi, el lema de la PEJ és «Jove, aixeca't i sigues testimoni. L'Apòstol Jaume t'espera». No ha estat escollit a l'atzar, o per sintonitzar amb l'Any Sant. El papa Francesc, al finalitzar la Jornada Mundial de la Joventut 2019 a Panamà, va convocar tots els joves a la següent JMJ a Lisboa. Fins aquell moment, els va proposar un itinerari espiritual que encoratgés els joves a posar-se en camí, a cercar en Crist aquell que dona resposta al desig més profund de ser feliç i així donar testimoni a tothom. Per això, el Sant Pare va proposar els següents versets, com a fars en aquest itinerari: «Jove, aixeca't!» (Lc 7,14 - *Christus vivit*, 20); «Aixeca't, posa't dret: et faig testimoni del que has vist!» (Ac 26,16); «Maria se n'anà de pressa a la muntanya» (Lc 1,39).

El SIJ ha preparat el programa referent als dies previs del Camí: les pregàries, la missa quotidiana, les dinàmiques de les tardes... Des del Departamento de Juventud de la CEE i l'Arquebisbat de Santiago s'ha organitzat tota la part logística de la PEJ i les diverses activitats, catequesis, eucaristies, etc., que es realitzaran a la ciutat gallega. Des d'allà, es podrà contemplar, metafòricament parlant, l'horitzó proper de la JMJ a Lisboa del 2023: una nova fita per compartir la fe i la vida dels joves cristians de tot el món.

AGENDA

► **Sant Llorenç.** El proper dimecres 10 d'agost se celebra la festa major de Sant Feliu de Llobregat, ja que és el titular de la catedral-parròquia. A les 12 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia.

► **Exercicis espirituals dels seminaristes en etapa pastoral.** Del 21 al 26 d'agost a Caldes de Montbui. De la nostra diòcesi participaran el Josep Sellarés i el Manolo Rodríguez.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jr 28,1-17 / Sl 118 / Mt 14,22-36]. Sant Alfons Maria de Liguori (Nàpols, 1696-Pagani, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ Dimarts [Jr 30,1-2.12-15.18-22 / Sl 101 / Mt 15,1-2.10-14]. Sant Eusebi de Vencel·li (†371), bisbe d'origen sard; sant Pere Julià Eymard (1811-1868), prevere marianista, de la Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, màrtirs; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ Dimecres [Jr 31,1-7 / Sl: Jr 31, 10.11-12ab.13 / Mt 15,21-28]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeble de Pau a Filipis (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Ciria, vg.

4. □ Dijous [Jr 31,31-34 / Sl 50 / Mt 16,13-23]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prev. i rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

5. ■ Divendres [Na 1,15;2,2;3,1-3.6-7 / Sl: Dt 32 / Mt 16,24-28]. Dedicació de la Basílica de Santa Maria. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei,...; sant Osvald, rei anglès; *Leida*: Beat Salví Huix i Miralpeix, i companys mrs.

6. □ Dissabte [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / Sl 96 / Lc 9,28b-36]. Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. IV); sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdas, papa (514-523).

7. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Sa 18,6-9 / Sl 32 / He 11,1-2.8-19 (o bé, més breu: 11,1-2.8-12) / Lc 12,32-48]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza, 1480 - Nàpols, 1547), prevere, fundador dels Teatins (CR, 1524); sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelita.

Diumenge XVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses»

Segurament és difícil l'equilibri entre preocupar-nos pel dia a dia, per allò que necessitem, pels diners que ens cal per viure dignament i l'afany de tenir i de posseir, que és la gran temptació en la que podem caure. Fins i tot ens podem enganyar pensant que amb diner ja tenim la vida assegurada. Jesús a l'evangeli ens ho adverteix: *Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses perquè ni que algú tinguéssis diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida.* Ho podem comprovar en el dia a dia. Jesús mateix en posa un exemple: *un home ric que té unes grans collites que guarda en magatzems més grans i que es diu a si mateix: Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, diverteix-te.* És l'ideal de moltes persones: tenir l'existència assegurada i viure la vida. Adonem-nos que l'horitzó d'aquest home ric és totalment hedonista: viure, gaudir, divertir-se; no té altre objectiu. Tanmateix no pensava que *aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida;* no pensava que existeix la mort; aleshores tota aquella riquesa no li ha servit ni per allargar un dia la seva vida. La primera lectura constata una altra realitat semblant encara que sense l'afany de posseir: *Un home que s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia i ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res.* Això ho podem aplicar a persones honrades; han viscut la seva vida, han anat creant una família i un petit patrimoni i quan arriba la mort, un descendent seu se n'aprofita o ho fa malbé. De vegades els diners poden *ser el desfici i la servitud de manera que ni de nit el seu cor descansa* com diu també la primera lectura. Per això, Pau ens convida a *cercar allò que és de dalt, a estimar allò que és de dalt, no allò que és de la terra.* I diu: feu morir allò que us lliga a la terra: *...l'amor al diner, que és una idolatria.* Aquesta és la realitat: per a molts el diner és un déu al qual se sacrifica tot (família, amics, temps...) però que, tanmateix, no ens ofereix ni la vida ni la felicitat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Eclesiastès (Ecl 1,2;2,21-23)

Vanitat i més vanitat, deia el Portaveu-del-poble, vanitat i més vanitat, tot és en va. Després que un home s'ha esforçat a treballar amb coneixement, traça i eficàcia, ho ha de deixar tot a un altre que no s'hi ha esforçat per res. També això és en va, i és una gran dissort. Perquè, de fet, què en treu l'home de tot esforç i de tot el neguit amb què treballa sota el sol? Passa els dies en el desfici i en les penes de la seva servitud, i de nit el seu cor no descansa. També això és en va.

▶ Salm responsorial (89)

R. *Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.*

Vós feu tornar els homes a la pols / dient-los: «Torneu-vos-en, fills d'Adam». / Mil anys als vostres ulls / són com un dia que ja ha passat, / com el relleu d'una guàrdia de nit. R.

Quan preneu els homes, / són com un somni en fer-se de dia, / són com l'herba que s'espiga: / ha tret florida al matí, / al vespre es marceix i s'asseca. R.

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 3,1-5.9-11)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Per tant, feu morir allò que us lliga a la terra: fornicació, impuresa, passions, mals desigs i l'amor al diner, que és una idolatria; no us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despulat de l'home antic i del seu estil d'obrar, i us heu revestit del nou, que es renova a imatge del seu Creador i avança cap al ple coneixement. Aquí ja no compta ser grec o jueu, circumcís o incircuncís, bàrbar o escita, esclau o lliure, sinó que Crist ho és tot, i és de tots.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 12,13-21)

En aquell temps, un de la gent digué a Jesús: «Mestre, convenceu el meu germà que es parteixi amb mi l'herència.» Jesús li contestà: «Bon home, qui m'ha encomanat a mi que fes de jutge o de mediador entre vosaltres?» Llavors digué a tothom: «Vigileu! Guardeu-vos de tota ambició de posseir riqueses, perquè ni que algú tinguéssis diners de sobres, els seus béns no li podrien assegurar la vida.» I els ho explicà amb una paràbola: «Un home ric va treure de les seves terres unes collites tan abundants que no tenia on guardar-les. Tot rumiant es va dir: ja sé què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i les altres mercaderies meves i em diré a mi mateix: "Tens reserves per a molts anys: reposa, menja, beu, diverteix-te." Però Déu li digué: "Vas errat! Aquesta mateixa nit et reclamen el deute de la teva vida i tot això que volies guardar-te, de qui serà? Així passa amb tothom qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric als ulls de Déu".»

▶ Lectura del libro del Eclesiastès (Ecl 1,2;2,21-23)

Vanidad de vanidades!, —dice Qohélet—. ¡Vanidad de vanidades; todo es vanidad! Hay quien trabaja con sabiduría, ciencia y acierto, y tiene que dejarle su porción a uno que no ha trabajado. También esto es vanidad y grave dolencia.

Entonces, ¿qué saca el hombre de todos los trabajos y preocupaciones que lo fatigan bajo el sol? De día su tarea es sufrir y penar; de noche no descansa su mente. También esto es vanidad.

▶ Salmo responsorial (89)

R. *Señor, tú has sido nuestro refugio de generación en generación.*

Tú reduces el hombre a polvo, / diciendo: «Retornad, hijos de Adán». / Mil años en tu presencia son un ayer que pasó; / una vela nocturna. R.

Si tú los retiras / son como un sueño, / como hierba que se renueva / que florece y se renueva por la mañana, / y por la tarde la siegan y se seca. R.

Enseñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. / Sí, haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 3,1-5.9-11)

Hermanos: si habéis resucitado con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto; y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida vuestra, entonces también vosotros apareceréis gloriosos, juntamente con él. En consecuencia, dad muerte a todo lo terreno que hay en vosotros: la fornicación, la impureza, la pasión, la codicia y la avaricia, que es una idolatría. ¡No os mintáis unos a otros!: os habéis despojado del hombre viejo, con sus obras, y os habéis revestido de la nueva condición que, mediante el conocimiento, se va renovando a imagen de su Creador, donde no hay griego y judío, circunciso e incircunciso, bárbaro, escita, esclavo y libre, sino Cristo, que lo es todo, y en todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 12,13-21)

En aquel tiempo, dijo uno de entre la gente a Jesús: «Maestro, dile a mi hermano que reparta conmigo la herencia.» Él le dijo: «Hombre, ¿quién me ha constituido juez o árbitro entre vosotros?». Y les dijo: «Mirad: guardaos de toda clase de codicia. Pues, aunque uno ande sobrado, su vida no depende de sus bienes». Y les propuso una parábola: «Las tierras de un hombre rico produjeron una gran cosecha. Y empezó a echar cálculos, diciéndose: "¿Qué haré? No tengo donde almacenar la cosecha". Y se dijo: "Haré lo siguiente: derribaré los graneros y construiré otros más grandes, y almacenaré allí todo el trigo y mis bienes. Y entonces me diré a mí mismo: alma mía, tienes bienes almacenados para muchos años; descansa, come, bebe, banquetea alegremente". Pero Dios le dijo: "Necio, esta noche te van a reclamar el alma, y ¿de quién será lo que has preparado?". Así es el que atesora para sí y no es rico ante Dios.»